

פחד דוד

עלון שבועי בענייני פרשת שבוע

אשדוד: רח' האדמו"ר מבעלזא 43 טל. 08-8566233 פקס. 08-8521527
ירושלים: רח' בית וגן 8 טל. 02-6433605 פקס. 02-6433570

יו"ר ע"י מוסדות "אורות חיים ומושה" ישראל

בנשיאות בנש"ק טורינו ורבינו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בן הצדיק המלוב"ן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוב"ן רבי חיים פינטו זצ"ל

עלון מס' 633

משכיל לדוד

שבת המועד סוכות

שיחה שבועית לפרשת השבוע מאת מו"ר הגה"צ רבינו דוד חנניה פינטו שליט"א

מהות השמחה בשמחת תורה

יום שמחת תורה נקרא בשם "חג העצרת", כדכתיב (במדבר כ"ט ל"ה) "ביום השמיני עצרת תהיה לכם". ואז כל אדם שרוי בשמחה גדולה, כיון שהוא נעצר עוד יום נוסף לפני ה'. כמו שדרשו חז"ל (ספרי שם, ורש"י ויקרא כ"ג ל"ו) עכבו עלי עוד יום אחד, כי קשה עלי פרידתכם. אם כן, בוודאי הקב"ה משפיע על האדם שפע טוב להיותו נעזר להתקיים מול כוחות היצר הרע, שכן היצר יונק מקדושת בני ישראל ורוצה להפילם ברשתו, אבל ה' עוזר לבני ישראל לנצח.

ולא עוד, אלא שבעת השמחה אדם מתקשר אל השי"ת, כמו שנאמר (דברים ט"ז ט"ו) "והיית אך שמח". אך עולה כמניין שם אהיה. כלומר, שמחתו היא בלתי לה' לבדו. ואז, למרות כל החגים שעברו עליו, אין האדם מתעייף בעבודת השי"ת, אלא אדרבה, דווקא ביום האחרון הוא מוסיף שמחה על שמחתו, ושוכח את כל בעיותיו ונסיגותיו, כיון שהוא מרגיש כי הוא עומד לפני השי"ת, ורוקד לכבוד ה' מכובד בביטול גדול.

ועל ידי כך הוא זוכה שהשי"ת מקשר אותו לנשמת משה רבינו, כמו שאמרו על משה (זוה"ק רע"מ ח"ג רעג) אתפשטותיה דמשה בכל דרא ודרא. וכמו משה רבינו שעמל על התורה וזכה להתחדשות גדולה, כך כל אדם שמתקשר אליו על ידי התורה, יונק מקדושתו ונעשה לבריה חדשה, עד שאכן כל העולם נברא בעבורו, בבחינת אמרם ז"ל (סנהדרין לו.) בשבילי נברא העולם.

ועל כל אדם לידע, כי כדי להתכונן כראוי לשמחת תורה, להיות אך שמח בלתי לה' לבדו, עליו להתחיל להתאמן ולהשתדל להיות בריה חדשה כבר בליל הושענא רבא. "רבא" הוא אותיות "ברא". וכיצד אפשרי הדבר, בכך שהוא מתקשר אל דוד המלך ע"ה, שיום הושענא רבא הוא יומא דאושפיזא שלו.

ובביאור הדבר. דוד המלך כבר העיד על עצמו (תהילים קי"ט צ"ז) "מה אהבתי תורתך כל היום היא שיחתך". ועוד אמר דוד המלך (שם, פסוק נ"ט) "חשבתני דרכי ואשיבה רגלי אל עדותיך". כלומר, דוד המלך אומר לבני ישראל: חקרת את כל הדרכים שאין בהם תורה ומצוות, האם יש בהם איזה צד של הנאה, או שמא אינם מביאים לבסוף לידי חטא, וראיתי כי כל האומות טועים בדרכיהם, כי אין בהם תורה. הדרך היחידה היא "אל עדותיך", "מה אהבתי תורתך", רק התורה הקדושה.

ואכן, דוד המלך היה דוגמא וסמל לכל בני ישראל באהבת התורה שלו. כפי שראינו שהוא רקד מאד ופיזז לפני ארון הקודש, ולא שם לבו ללעג של מיכל אשתו, כמו שנאמר (שמואל-ב' ו' ט"ז) "היה ארון ה' בא עיר דוד ומיכל בת שאול נשקפה בעד החלון ותרא את המלך דוד מפזז ומכרכר לפני ה' ותבוט לו בלב". ודוד המלך אף כיבד

תלמידי חכמים, ועסק בתורה ממש מתוך ענוה (מועד קטן טז:). ולא עוד, אלא אפילו שלא למד מאחיתופל רק ב' דברים, כבר קרא אותו "רבי ומורי אלופי ומיודעי" (אבות ו' ג'). הרי שכל רצונו וחשקו היה לעסוק בתורה. משום כן זכה כי הושענא רבא ייקרא על שמו. ואף לעתיד לבוא הוא יב'רך על הכוס בסעודת האבות הצדיקים (פסחים ק"ט:). כי הוא סמל התורה והשמחה.

משום הכי, כשאדם עוסק בתורה בליל הושענא רבא אשר דומה ליום כיפור, ואומר פרקי תהילים שכתב דוד המלך, הרי שהוא מנוקה מכל חטא ועוון. כמו שאמרו חז"ל (ברכות ה.) כל העוסק בתורה ובגמילות חסדים, מווחלין לו על כל עוונותיו. שנאמר (משלי ט"ז ו') "בחסד ואמת יכופר עוון, ואז הקב"ה בוודאי מסייע לו להיות כבריה חדשה לגמרי, בבחינת הבא לטהר מסייעין אותו (יומא לח:). וזהו הושענא רבא, כי ה' מושיעו מיד היצר הרע לכל ימות השנה, ונהפך לבריה חדשה, בבחינת רבא - ברא.

ואחר יום קדוש זה, בהגיע האדם לשמחת תורה, זוכה האדם לעמוד ליד בורא עולם בשמחה גדולה. ואז, בעת רצון זו, השי"ת משפיע עליו מכח דוד המלך, מכח האבות הקדושים ומכח משה רבינו [שהתורה מסיימת בפטירתו], ונעשה בריה חדשה, וכל העולם כולו כדאי הוא לו, כי כל העולם נברא עבורו. ואז האדם מושפע מכל ההשפעות הטובות שה' משפיע עליו.

ולכן באמת אין אנו מתאבלים בשמחת תורה על פטירת משה רבינו, אלא אנו נהגים בשמחה גדולה. כיון שאנו זוכים להתקשר ביום קדוש זה בנשמתו של משה רבינו, שעל שמו נקראת התורה הקדושה, כמו שנאמר (מלאכי ג' כ"ב) "זכרו תורת משה עבדי". ואשרי לכל מי שיזכה להתקשר בנשמתו של משה רבינו ע"ה.

וזהו סוד סיפור מיתת משה רבינו דווקא בשמחת תורה, ללמד לכל אדם לזכור, כי אין התורה נקנית אלא במי שממית עצמו עליה (ברכות סג:). כמו משה רבינו ע"ה שכל ימיו המית עצמו על התורה עד יומו האחרון, ולכן היא נקראת על שמו. ואין לך שמחה גדולה מזו שהאדם ממית עצמו על התורה בשמחה. ולכן בשמחת תורה ידאג האדם לקבל על עצמו את תורת משה שנקראת על שמו, וגם להמית את עצמו על התורה בשמחה, כמשה. והבן.

וכבר מובא בספר בית אהרן בשם צדיקים, כי בחג שמיני עצרת ה' עוצר את כל ההשפעות הטובות שלא יעלו למעלה, אלא ישארו למטה להשפיע טוב על בני ישראל. לפי שביום שמחת תורה, ה' משפיע על ישראל יותר מכל ימות השנה. כזאת היא השמחה בחג שמחת תורה.

»» המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה לכתובת: p@hpinto.org.il

שבת המועד סוכות כ' תשרי תשע"ג

ירושלים	תל אביב	באר שבע
הדלקת נרות 16:43	16:58	17:01
מוצאי שבת 17:54	17:55	17:55
רבינו תם 18:34	18:31	18:33

הילולא דצדיקא

כז - רבי יעקב יוסף מפולאנה, בעל התולדות	כד - רבי יעקב משה טולדיאנו, מח"ס "הים הגדול"
כח - רבי לוי יצחק מברדיצ'וב, סניגורם של ישראל	כו - רבי אשר מטסולין
כט - רבי נחום ערליך	

מעשה שהיה

מגיד יוצא דופן

לפני כמאה שנה נקלע המגיד רבי בן ציון אלפס זצ"ל, אודותיו העיד מרן החפץ חיים שהוא "מוכה הרבים" - בחג הסוכות לעיר אודסה, שהיתה מנותקת מבחינת רוחנית. רבו של בית הכנסת, סיכם איתו שיגיע לבית הכנסת להתפלל, ולאחר 'הלל' יודיע הוא בעצמו לגבאי שיש לאפשר למגיד לשאת דברים במשך כמחצית השעה, לפני קריאת התורה או לפני מוסף.

כאשר הגיע רבי בן ציון לבית הכנסת, הושיט לו השמש ספר לעיין בו מכיון שהוא כבר התפלל מוקדם. בסיום 'הלל' הבחין המגיד כיצד הרב מבקש מהגבאי לתת לו לדבר, אך הגבאי לעומתו טוען בתוקף "פה לא דורשים!" הרב הפציר בו לאפשר זאת באופן חריג, אך הגבאי טען שבבית כנסת זה אפילו אדמו"רים לא מקבלים את רשות הדיבור בין התפילות.

חזר אליו הרב ובלב כואב הודיע: "השתדלתי מאוד בשבילך, אך הדבר לא עלה בידי". המגיד הצטער מאוד מהבושה שהרב נחל בעטיו, אך החליט שאין זה מן הנימוס לעזוב את המקום מיידית, לפיכך המשיך לשבת שם עד סוף התפילה.

הרעיון נפל בראשו לפני "עלינו לשבח". בעוד האנשים מתכוננים לעזוב את בית הכנסת נשמעה דפיקה חזקה. "רבותי! - הכריז האורח - ראיתי בעיתון דבר מעניין מאוד!" כולם השתתקו, הסתובבו לראות מי הדובר והבחינו במגיד שממשיך לומר בקול: "אמש הגיע לפה אדוננו המלך ועימו שישה מרואי פניו. אף אחד לא הבחין בהם בתחנת הרכבת, אבל אני הבחנתי והתעניינתי מה למלך ולשריו ולעיר אודסה? הם ענו לי תשובה מאוד מעניינת!"

המתפללים הביטו באורח בעיניים פעורות, ומן הצד עמד הגבאי עם חיוך של מנוצח: איזה נס שהוא התעקש לא לאפשר לאורח המדומיין הזה לשאת דברים באמצע התפילה!

"אני כבר פותר את החידה, המשיך המגיד, המלך הינו דוד המלך אשר הגיע לפה יחד עם האושפיזין אברהם יצחק יעקב משה אהרן ויוסף הצדיק. ואני באמת שואל מה יום מיומיים? מדוע זכינו דווקא בחג הסוכות שהאושפיזין יבקרו אצלנו?!"

האנשים הסתדרו על מקומותיהם, מצפים למוצא פיו של האורח המפתיע. בשלב זה ידע המגיד שכבר ניתן לתבוע את כבודו האבוד של רב בית הכנסת:

לפני שאמשיך - עצר את שטף דבריו - אני חייב להסביר את מעשיי. בטח אתם שואלים את עצמכם; הכיצד מתחיל אדם לדרוש בלא שהגבאי יכבד אותו? אסביר לכם מה קורה: כאשר נכנסתי לכאן הושיט לי השמש ספר לעיין בו, במקרה זה היה מדרש "ספרא" על ויקרא. פתחתי אותו בפרשת היום שנקראת ביום הראשון של סוכות, הלוא הם הפסוקים בפרשת אמור.

בפסוק הראשון נאמר "שור או כשב או עז כי יולד והיה שבעת ימים תחת אמו ומיום השמיני והלאה ירצה לקרבן אשה לה" (כב, כז). על לשון הכתוב "כי יולד" אומר הספרא, "פרט ליוצא דופן" שאינו כשר להקרבה.

והנה, הספרא מתקשה, מדוע מום זה מופיע כאן ולא לעיל בפסוקים שעוסקים בשאר מומי הקרבנות? מיישב הספרא: מן הלשון "שור כי יולד" מדייקים "שור ולא אדם", היינו שהמומים שמוזכרים כאן פוסלים רק בבהמות ולא באדם - ולכן הדין הוא שכהן יוצא דופן מותר לו לשרת בקודש.

ממילא מובן מדוע לא הובא מום "יוצא דופן" לעיל, מכיון שמום זה אינו פוסל באדם. ואם היינו כוללים אותו בפסוקים דלעיל, היינו אוסרים גם אדם יוצא דופן - שהרי המומים דלעיל עוסקים גם באדם, ורק כאן יש את המיעוט של שור ולא אדם.

ומזה למדתי אף אני! - סיים המגיד - הגבאי היה לצערי "מקשה לילד". כל הניסיונות וההפצרות של הרב שליט"א לאפשר לי לשאת דברי תורה - לא הועילו. נאלצתי אם כן להיות "יוצא דופן" ולעמוד ולדבר בלא רשות. והרי מפורש למדנו בפרשת היום שבאדם גם יוצא דופן כשר!

"פני הציבור נהרו מנחת, שיחזר לאחר מכן המגיד, והגבאי הוריד את חוטמו". ציבור המתפללים התרעם על הגבאי שלא מאפשר למגיד לומר דברי תורה בית הכנסת, והלה הרים ידיים וצעק: אני מרשה! אני מרשה! תיכף ציווה רבי בן ציון על השמש להכריז שבערב יו"ט שני ידרוש המגיד משעה שש ועד שבע וחצי - זמן תפילת מעריב.

וכך היה. ואם לא די בזו, הרי שבימי חול המועד הזמינו אותו הציבור עוד פעמיים לדרוש בפניהם, ובהזדמנויות אלו חיזק המגיד את המתפללים בעבודת ה' ובשמירת התורה והמצוות.

זו לא היתה הפעם היחידה בה נאלץ המגיד להשתמש בתחכום השמור למגידים כדי להמיס לבבות אטומים, בביקורו באודסה המנותקת.

באותו חג סוכות נכנס לבית כנסת אחר באודסה, וכאשר ביקש לדרוש התנגד לכך הגבאי. דווקא הוא שהגיע מכבשונה של ווילנא, ידע עד כמה חשוב ליהודי אודסה לשמוע דברי אלוקים חיים, אך לצערו הבחין המגיד כיצד כאן מקבל הגבאי גיבוי לסירוב משולחן המזרח!

הוא המתין לשעת כושר, וזו אכן הגיעה. בשעת קריאת התורה הטעים הבעל קורא את המילה "לפרים" מתוך הפסוק "ומנחתם ונסכיהם לפרים". (במדבר כ"ט) מלעיל - כאשר הנגינה על האות פ'. לאחר התפילה לחש באוזנו המגיד, "כמדומה שהנגינה של 'לפרים' היא מלרע". התרגו עליו הבעל קורא והגיב: "לכו עם הדקדוק שלכם!"

סיים המגיד: כעת אני מבין את ההתנגדות לשמוע דרשה - שכן אצלכם הפרים הם מלעיל...

A valuable addition to our Torah series:

Kerem David
on Pirkei Avot in English

It is with great joy
that we proudly
present this new
addition:

Kerem David
on Pirkei Avot

תולה ארץ על בלימה
נצור לשונך

אסור לספר

אסור לאדם לספר על חבירו שנמנע מלעשות לו טובה, אף שהוא יודע שהיה בידו להיטיב עמו ונמנע מכך [ויש בסיפור זה אף איסור 'לא תטור', ולפעמים גם איסור 'לא תקום']. ואיסור זה הוא אף אם אין למספר נגיעה בדבר, ולכן אסור ללוי לספר שראובן לא היטיב לשמעון.

מאוצרו של מורנו ורבנו הגדול
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

מן האוצר

חינוך המקדש בחג הסוכות

והיכן הוא מסתתר ממנו? בשעה שהוא מתרחק ומסתתר מן השטן, הוא מתקרב ומתגלה אלינו למחול ולסלוח. באותה שעה השטן עומד ומצפה שיכנס המלך לדין, ועד שהוא עומד וממתין לו להקב"ה שיכנס לדין, תוקעים ישראל בשופר והשטן בורח מפני קול השופר, ונסתם פי הקטיגור.

ואף על פי שלא עלתה בידו לקטרק בראש השנה, מכל מקום עוונותיהם של ישראל עדיין הן בידו, אבל מראש השנה ואילך הן הולכים ומתמעטים, הואיל ושבנו ישראל בתשובה ונתחרטו על העוונות ונמחקו רובם או כולם, ולא נשארו בהם כדי לקטרק על ישראל, אלא כולם חסרים ומקוטעים.

ועד שהשטן מסתכל בעוונותיהן של ישראל ומצפה ליכנס לדין ולקטרק, נכנס יום הכיפורים, וביום הכיפורים לא ניתנה רשות לשטן להשטין ולפתוח את פיו כל עיקר. ועיצומו של יום מכפר, וכמו שאמר רבותינו בגמרא (יומא כ, א) "השטן" בגמטריא שלש מאות ששים וארבע (ובשנה ישנם 365 ימים), ובאותם הימים יש לו רשות לקטרק חוץ מיום הכיפורים שבו אין לו רשות לקטרק, והקב"ה מוחל בו לעוונותיהם של ישראל מפני קדושת היום.

והואיל ולבו של כל אחד מישראל מלא פחד בימים הנוראים, שהרי אינו יודע אם זכה בדין ונכתב בספר החיים או להיפך, אמר הקב"ה שמא יבואו ישראל לידי עצבות ואין השכינה שורה מתוך עצבות (שבת ל, ב), הלכך נתן לנו מיד אחרי יום הכיפורים את חג הסוכות לשמוח ולאכול ולשתות, כי בטוחים אנו שאין הקב"ה כותב עלינו דבר רע, וכל מה שהקב"ה עושה לטובה הוא עושה. ומכאן המעלה הגבוהה של חג הסוכות שבו בחר שלמה לחנוך את בנין המקדש, מתוך שמחה וטהרה שלימה.

הפטרת יום שני של סוכות, עוסקת בפרשת חינוך המקדש שבנה שלמה שהיה בחג הסוכות. וצריך להבין מפני מה חינוך שלמה המלך את בית המקדש בחג הסוכות, ומה ענין חנוכת בית המקדש לחג הסוכות?

הנה דרשו חכמינו את המקרא (עמוס ג, ח) "אריה שאג מי לא יירא", על חודש אלול שמזלו אריה. וכתבו הקדמונים (של"ה, תחלת מסכת ראש השנה) ארי"ה שאג מי לא יירא - ראשי תיבות: אלול ראש השנה יום הכיפורים ה'ושענא רבא.

וכל מי שהוא מבקש את האמת ורוצה לשוב אל ה', כשהוא שומע את קול השאגה הזאת - וכי מי הוא זה אשר שומע את קול הארי ואינו מתיירא - מיד מתחרט על מעשיו הרעים ושב בתשובה, כי בחודש זה הקב"ה מתקרב אלינו יותר מכלל חדשי השנה, ונוח לפייס את המלך כשהוא קרוב למדינה. שהרי בחודש אלול הקב"ה מתקרב כביכול לעם ישראל, ומי שיש לו מח בקדקדו מתחיל מיד לעסוק בתשובה ומעשים טובים, כדי שיזכה בדין בראש השנה ויום הכיפורים.

הקב"ה שהוא רחום וחנון, ביום הדין הגדול והנורא אינו נכנס לדין כל עיקר. ועל אותה שעה אומר הכתוב (תהלים פא, ד) "בכסה ליום חגנו", כלומר שהקב"ה מלך מלכי המלכים הוא מתכסה ומסתתר מפני השטן, כדי שלא יוכל לבא ולקטרק על בני ישראל.

"הושענא דביר המוצנע"

דביר המוצנע, הוא בית המקדש הנעלם.

כי לעתיד לבוא ירד בית מקדש בנוי מלמעלה, ובית מקדש זה ישנו ומוכן להופיע במקומו בזמן הראוי, אלא שבעוונותינו הוא עדיין נעלם מאתנו. ועל זה אנו מעתירים: הושענא, הושענא בדביר המוצנע - שיתגלה לנו בקרוב.

(באר משה)

"הושענא נחשבת כצאן טבחה"

במחשבת הגויים היא לעשות את כלל ישראל, לעת מצוא, כצאן טבחה ח"ו. והרי לפי הדין בגויים - מחשבה רעה הקב"ה מצרפה למעשה. לפיכך תפלתנו היא, כי נחשב כבר כצאן טבחה ולא תצא מחשבתם לפועל.

(באר משה)

"הושענא כל שיח תדשא ותושיע"

כשאדם זוכה פועל הוא ישועות גם בדבור בעלמא. וכשאומר תוך שיחתו: פלוני זקוק לרפואה - מתרפא מיד.

על כך אנו מתפללים: "כל שיח" - אפילו שיחה רגילה "תדשא ותושיע" תעשה פירות ותושיע.

(הרה"ק רבי נפתלי מרופשיץ זצ"ל)

הושענא

"הושענא מגדים תמתיק ותושיע"

תמוה. מהי הבקשה "מגדים תמתיק": הלא מגדים מתוקים הם ממילא, ואינם זקוקים להמתקה?

אלא רמז הוא לחסדים המושפעים עלינו מן השמים שהם תמיד לטובה, אבל לפעמים הם בהסתר מעמנו ואינם נראים לעינינו.

לפיכך אנו מבקשים שאותם מגדים - חסדיך שהם מתוקים בודאי, תמתיק לחינו. הטעימנו שגם אנחנו נרגיש במתיקותם.

(צמח דוד)

"הושענא גליתי בצום פשעי הקשיבה לקול שועי"

מה ראו חכמים שתיקנו בחד הסוכות להרבות בתפילות והושענות? אלא מכיון שביום הכיפורים נטהרו בני ישראל מעוונותיהם, יש להם הבל פה טהור בלי חטא ועון, לזאת נשמעת תפילת פיהם ומתקבלת ברצון - מנצלים אפוא אותו הזמן לתפלה ותחנונים.

וכך רמזו בתהלים (י"ט י"ד): "גם מזדים חשוך עבדך... ונקיתי מפשע רב... יהיו לרצון אמרי פי" - לאחר כפרה ונקיון מזדים ומפשע עולה לרצון אמרות הפה.

(אמרי אמת)

ארזי הלבנון

לדמותם של חכמי ישראל

רבי יהודה מעולם זצ"ל

אחר מיטתו סיפרו תלמידיו כמה עובדות מפליאות על הנהגותיו ומידותיו הנאצלות. על מידת הענווה שהיתה ככתר לראשו, כפי שכל אחד יכל לראות במו עיניו. הגרב"צ אבא שאול זצ"ל תמיד היה אומר: רוצים ללמוד מה זו ענווה? תלכו אצל חכם יהודה מעולם, וממנו תראו איך להתנהג.

תלמידו המקובל הגה"צ רבי בניו שמואלי שליט"א, סיפר שפעם אחת הגיע הרב בשעת לילה מאוחרת לביתו. הדלת הייתה נעולה ובכיסו לא היה מפתח לדירה. לא רצה הרב להפריע את מנוחת אשתו, ולכן הוא גם לא נקש על הדלת, אלא נותר מחוץ לבית במשך כל שעות הלילה.

מעשי החסד היו גם מחוץ לבית כמו שמספר הגאון רבי יעקב יוסף שליט"א, סיפר אף הוא את שראו עיניו: פעם אחת הגעתי למוקד טר"ם (עזרה ראשונה) בירושלים. והנה לפתע אני מבחין בנוכחותו של מורי ורבי כשהוא עומד וממתין כיתר הממתנים במוקד לקבלת הטיפול הרפואי. חשבתי שהוא זקוק לאיזה טיפול, ומיד נגשתי אלי ושאלתי לשלומי, ואז התברר לי דבר מדהים; רבי יהודה הגיע למוקד הרפואי עבור אדם גלמוד שהיה זקוק לטיפול רפואי. רבי יהודה הביא אותו במונית, חיכה לו עד שיקבל את הטיפול הנצרך ושוב החזירו במונית לביתו.

ומענין לענין באותו ענין, סיפר תלמיד אחר; לפני כעשור שנים או יותר, אושפז רבי יהודה מעולם זצ"ל בבית החולים "הר הצופים" בירושלים, עקב שבר ברגלו. רבי יהודה השקדן לא הפסיק מלימודו אף לא לרגע קט, גם בזמן שהותו בבית החולים. מדהים היה לראות את ההתרכזות של הרב בלימוד מבלי לשים לב למתרחש סביבו. באחד הימים כשהגענו ללימוד הקבוע, מצאנו את רבינו בלובי של המחלקה, המחזה נראה כך: קבוצת אנשים צופה במשחק כדורגל המוקרן בקול רם בפאתי הלובי, במרכז הלובי קבוצת מיעוטים משחקים 'דמקה' בקול רעש גדול, ואילו כבוד הרב ספון לו בירכתי הלובי, שקוע כל כולו בדברי ה"משנה ברורה". לומד את תורתו כאילו נמצא הוא בתוככי בית המדרש "פורת יוסף".

באחד הימים שאל פרופסור חילוני את כבוד הרב: "תגיד לי! מי זה שבא כל יום ללמוד איתך בחברותא, בן או נכד?" השיב לו הרב: "זה תלמידי לשעבר, הוא לא קרוב משפחה שלי". נדהם אותו פרופסור: "מה, כך התלמידים מכבדים אצלכם את הרבנים?! אצלנו באוניברסיטה אין בכלל כבוד למרצים, חבל שאני לא למדתי בשייבה". ראה הרב שלבו נפתח ליהדות, ודיבר על ליבו על חשיבות קיום המצוות והנחת התפילין מידי יום ביומו. ואכן אותו פרופסור קיבל את נועם דברי הרב והחל להניח תפילין מידי יום.. כמו כן, ביוזמתו של הרב, מאז אשפוזו החל להתקיים תפילות מנחה וערבית בבית הכנסת של בית החולים.

בשעת רעוא דרעוין בשבת בראשית, השיב רבי יהודה את נשמתו בטהרה למגנת לב תלמידיו ושומעי לקחו כשהוא זקן ושבע ימים.

שריד לדור דעה, היה הגאון הצדיק רבינו יהודה מעולם זצ"ל, נצר לחכמי הספרדים מהדור הקודם. הורתו ולידתו בירושלים שבין החומות לאביו רבי יצחק מעולם, יליד בצרה שבעיראק, שם כיהן כרב וכדיין. מצד אמו מרת שמחה ע"ה, התייחס למשפחת המקובל רבי יהושע שראבני זצוק"ל.

בצעירותו למד בתלמוד תורה "בני ציון", ובגיל צעיר מאוד נכנס ללמוד בבית היוצר של גדולי התורה הספרדים, בהיכלה של ישיבת "פורת יוסף" בעיר העתיקה. במהלך מלחמת השחרור, כשארטילריה ירדנית הרעישה את הרובע היהודי שבעיר העתיקה, נהרס בניין הישיבה כליל מעוצמת האש, ורבי יהודה הצליח, בחסדי שמים, לנוס מן המקום זמן קצר לפני פיצוץ המבנה.

בישיבה למדה עמו קבוצת חכמים ידועי שם, ביניהם הגאונים רבי יהודה צדקה, רבי בן ציון אבא שאול זכר צדיקים לברכה. לימים כינו כולם כראשי ישיבת "פורת יוסף".

ידידו מנוער, יבדלט"א הלא הוא מרן הגאון רבי עובדיה יוסף שליט"א, הרבה להשתעשע עמו במשא ומתן תורני ואהב לשמוע את סברותיו המחכימות. לימים כאשר נפטר הגאון רבי בן ציון אבא שאול זצ"ל, התאוונ הגאון רבי עובדיה יוסף שליט"א ואמר; מי נשאר לנו עוד בדור הזה, חוץ מחכם יהודה מעולם, שהוא היה שריד אחרון לדור דעה, מאנשי המופת של גידולי ישיבת פורת יוסף, שהיו מיוחדים במידת הפשטות והענווה.

לימים זכה להצטרף לשורת ראשי ישיבת "פורת יוסף", שם הרביץ תורה לאלפים וגידל דור שלם של בני תורה ואברכים מופלגים. רבי יהודה היה דייקן מאין כמוהו, ובכל ימות השנה היה מגיע ברגליו לישיבה ללמד, בין בימות הקיץ ובין בימות החורף. כמו כן, מידי ערב היה מעביר שיעור לבעלי בתים בבית הכנסת בגמרא ובמוסר, והיה מכבד אותם בכבוד גדול הראוי לגדולי תורה.

בשנותיו האחרונות, כאשר כפו עליו מטעם הנהלת הישיבה ללבוש "חלוקא דרבנן" ("פראק"), היה נאנח בשעה שהוצרך לעטות על עצמו את החלוקא דרבנן, והיה אומר בכאב: "מה נעשה, אלו בגדי העבודה שלי". מידת הענווה שהיתה טבועה בו, היא זו שהביאה בכנפיה את ההחלטה שקיבל על עצמו; בכל יום כששב מהישיבה היה מחליף חזרה לחליפה קצרה.

אנשי אמונה - תולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

תעמוד לו להיושע מצרתו. והנה בעלותו על יצועו נגלתה לפניו דמותו המאירה של רבנו זיע"א ושני נרות דלוקים בידו. הצדיק זיע"א קירב את שני הנרות לנגד עיניו ותיכף נעלם...

ויהי בבוקר ותפעם רוחו, והנה בחסדי שמים חזר לו מאור עיניו. ויהי לנס! כשהלך מאוחר יותר להיבדק אצל הרופא, שאל אותו בתמיהה; "אצל מי עברת את הניתוח?! הרי יש סימן מובהק בעיניך שעברת ניתוח בקרני לייזר"?!... והלה השיב בתמימות "המנתח היה רופא בכיר, צדיק קדוש ועליון ושמו רבנו חיים פינטו זיע"א..."

מעשה מופלא זה סופר למו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א, על ידי בעל הנס בעצמו. מעשה ביהודי אשר כמעט איבד את מאור עיניו רח"ל, והרופא הודיע לו שעליו לעבור ניתוח מסובך באמצעות קרני לייזר, ואז ייתכן שיש סיכויים קלושים בלבד שיחלים.

מספר ימים קודם מועד הניתוח, השתתף אותו יהודי בהילולא השנתית במרוקו לכבוד מרן רבי חיים פינטו זיע"א, וליבו היה מלא בשמחה והוא פצח בשירה וריקודים, בהסירו מליבו כל דאגה. אמונתו בצדיק הייתה כה גדולה וכך היה בטוח שזכותו העצומה